

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 476/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. E., K., zastúpeného advokátkou JUDr. Z. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu i inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 11 Co 161/2011-198 z 25. apríla 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 279/2012 z 27. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. E. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2013 doručená sťažnosť Ing. P. E., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Z. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu i inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 161/2011-198 z 25. apríla 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 279/2012 z 27. marca 2013.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako navrhovateľ si uplatnil návrhom podaným Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) nárok na zaplatenie sumy 999,59 € s príslušenstvom voči odporkyni z titulu poskytnutia náhrady za náklady spojené s užívaním rodinného domu uhrádzané sťažovateľom.

Okresný súd rozsudkom č. k. 31 C 132/2009-154 zo 14. septembra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zastavil konanie v časti o zaplatenie 38,64 € z dôvodu späťvzatia návrhu a v prevyšujúcej časti o zaplatenie 960,94 € s príslušenstvom zamietol návrh sťažovateľa, zároveň sťažovateľa zaviazal na náhradu trov konania odporkyni v sume 501,60 €.

Na odvolanie sťažovateľa krajský súd svojím rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu (v odvolaní napadnutej časti, t. j. vo výroku o zamietnutí návrhu a výroku o trovách konania).

Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol ako neprípustné.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že okresný súd «Svoj rozsudok odôvodnil na str. 9 rozsudku v ods. 4 matematickým výpočtom: $3.190,73-722,03-4,81=1.526,96$. Správny matematický výpočet: $3.190,73-722,03-4,81=2,463,89$.

Jedná sa o základný matematický výpočet, od ktorého sa odvíja meritórne rozhodnutie vo veci, nakoľko takto súd ustaloval, že navrhovateľ vynaložil náklady na bývanie celkom vo výške 3.190,73 Eur, od ktorých odpočítal preplatky vo výške 722,03 Eur a 4.81 Eur, kde výsledok 1.526,96 (správne má byť 2.463,89 Eur!) potom bol základom pre ďalšie výpočty súdu, a teda zisťovanie, či žalovaná je alebo nie je dlžná

žalobcovi na platbách spojených s bývaním. Taktiež nesprávne použil vlastnú úvahu o možnosti vzájomného započítania záväzkov a pohľadávok, kde zvažil, že započítať možno výlučne len pohľadávky, ktoré nie sú ku dňu započítacieho prejavu premlčané a mimo svoju úvahu ponechal dikciu ust. § 580 Obč. zákonníka, ktorý relevantne upravuje postup započítania a z ktorého je zrejmé, že pohľadávky pre možnosť zápočtu museli byť nepremlčané v čase ich stretu a nie v čase urobenia prejavu vôle smerujúceho k započítaniu.

Ďalej na str. 9 v odseku 6 odôvodnenia prvostupňového rozsudku je uvedené, že žalobca si uplatnil žalobou sumu 3.190,73 Eur, kde takúto sumu žalobca ani v žalobe, ani v písomnom podaní, ani ústne na pojednávaní si voči žalobkyni nikdy neuplatnil.

K takejto sume mohol dospieť prvostupňový súd výlučne len v dôsledku úvodnej matematickej chyby, ktorá spôsobila takúto úvahu súdu a v konečnom dôsledku viedla súd k výroku rozsudku...

Nakoľko celé odôvodnenie prvostupňového rozsudku nekorešponduje so základnou zásadou práva na spravodlivé súdne konanie pre svoju nezrozumiteľnosť, ale aj nesprávne úvahy a následne nesprávny výklad právnych noriem, podal sťažovateľ odvolanie na Krajský súd v Košiciach, kde poukázal o. i. na matematické chyby, ktoré viedli k nesprávnemu meritórnemu rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ako aj poukázal na neprávnu interpretáciu právnych noriem.

Krajský súd v Košiciach svojim Rozsudkom... zo dňa 25. 4. 2012 potvrdil rozhodnutia prvostupňového súdu s tým, že nespochybnil jednak nesprávny výklad právnej normy ohľadne započítania, avšak vo svojom rozhodnutí nie len že prevzal nesprávne matematické výpočty ako základ pre posúdenie nároku žalobcu, ale aj vlastnými výpočtami preukazoval „v zásade správny výsledok“, keď už tieto výpočty delil nie na polovicu medzi účastníkov konania, ale dospel k štvrtinám ako deliteľom vo vzťahu plnenia žalovanej, kde ničím neodôvodnil povinnosť maloletých detí prečo a ako sa majú podieľať na plnení úhrad za užívanie bytu v zmysle ust. § 454 OZ a prečo potom nebola v takejto výške aj povinnosť plnenia na strane žalobcu, t. j. len vo výške $\frac{1}{4}$, kde potom sa mal vysporiadať aj s otázkou, prečo majú maloleté deti povinnosť prispievať a akou formou na úhradu nákladov spojených s bývaním a ako sa obohatili. Taktiež pokiaľ matka, ktorej boli deti zverené do výchovy a opatery či je povinná uhrádzať tieto náklady o. i. aj z prijímaného výživného

a teda prečo žalobca ako otec má povinnosť prispievať výškou 1/2 na náklady spojené s bývaním a matka len 1/4 z výšky nákladov, prípadne z akého dôvodu bol žalobca povinný plniť vo väčšom rozsahu ako žalovaná.

Rozsudok Krajského súdu je takto vo svojom odôvodnení nezrozumiteľný, neudržateľný pre výklad právnych noriem...

Z uvedeného dôvodu sťažovateľ podal voči tomuto rozhodnutiu dovolanie na NS SR, ktorý Uznesením... zo dňa 27. 3. 2013 odmietol dovolanie sťažovateľa s odôvodnením, že: „Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ OSP v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. OSP“...

Sťažovateľ má zato, že riadne odôvodnil svoje dovolanie uvedením ust. § 237 písm. f/ OSP, § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ OSP, poukázal na ust. § 219 OSP, § 211 OSP a ďalšie uvedené v dovolaní, ako aj na rozhodnutie ÚS SR...

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku SR. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy.

Ust. § 237 písm. f/ OSP umožňuje účastníkovi konania podať dovolanie, ak mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať. (právo na spravodlivé súdne konanie, obsahom ktorého je aj zrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia, zákonná aplikácia právnej normy, kde žalobca poukazuje na znenie ust. § 580 Občianskeho zákonníka) Podľa ust. § 580 Obč. zák.: Ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

Z dikcie tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva (nakoniec potvrdené ustálenou judikatúrou, právnou praxou, a inými..), že pokiaľ pohľadávky, ktoré sú predmetom započítacieho prejavu osoby vykonávajúcej úkon započítania nie sú premlčané voči pohľadávkam voči ktorým sa tento úkon vykonáva v čase, kedy sa stretli tieto pohľadávky

a boli splatné je tieto možné jednostranne započítať. Nie je rozhodujúce, či v čase urobenia úkonu – započítacieho prejavu – už sú tieto pohľadávky premlčané, rozhodný je čas stretu týchto pohľadávok, kde v dobe ich splatnosti nemôžu byť premlčané.

Súdy však nesprávne aplikovali ust. § 580 Obč. zák., pokiaľ sa odvolávajú len na ustanovenie odseku 2 citovaného § 580, kde je upravené započítanie pohľadávok proti ktorým nemožno jednostranným prejavom vykonať započítanie t. j. také, ktoré sú premlčané už v okamihu, kedy sa pohľadávky stretli.

Ust. § 241 ods. 2/ OSP umožňuje Dovolanie odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237; (sťažovateľ splnil)

b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, (sťažovateľ sa dovoľával tohto práva, kde chybný matematický výpočet v základe prejednávanej veci vyvolal meritórne rozhodnutie súdu)

c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (sťažovateľ poukazoval na skutočnosť, že súd nemohol v rámci kompenzačnej námietky žalovanej do nákladov spojených s užívaním nehnuteľnosti spojených s dodávkou médií a ostatných služieb a dane z nehnuteľností pojať aj náklady vyčíslené žalovanou týkajúce sa majetku patriaceho do BSM, kde tieto aj boli zohľadnené v dohode účastníkov o vyporiadaní BSM nesprávna interpretácia právnej normy § 580 Obč. zák.)

Sťažovateľ má zato, že jeho ústavné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom konajúcich súdov porušené. Má zato, že Najvyššiemu súdu SR nič nebránilo konať a rozhodnúť o jeho dovolaní...».

Na základe uvedeného sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom rozhodnutím Najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach porušené bolo.

Ústavný súd zrušuje rozhodnutie NS SR č. 5Cdo 279/2012 zo dňa 27. 3. 2013, a vec vracia na nové konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- Eur.

NS SR je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania – právneho zastúpenia vo výške 118,52 Eur...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu teda nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami,

ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok okresného súdu, a uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu ako neprípustné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa sťažovateľa najvyšší súd dospel k nesprávnym záverom pri posúdení prípustnosti dovolania.

Zo sťažnostných námietok vyplýva, že sťažovateľ dôsledne nerozlišuje medzi dôvodmi prípustnosti dovolania podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 OSP, najmä pokiaľ ide o dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP, ktorými sa podľa sťažovateľa najvyšší súd nedôvodne nezaoberal.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že zo vzťahujúcej sa právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že jedine danosť väd konania označených v § 237 OSP mohla založiť prípustnosť dovolania voči potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu.

Za stavu, keď najvyšší súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 OSP, posudzovanie ďalších sťažovateľom uvádzaných námietok, t. j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP] a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP], bolo vylúčené z prieskumnej právomoci najvyššieho súdu v konaní o dovolaní sťažovateľa.

Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, resp. námietku inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako dovolacích

dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP vznesených sťažovateľom, tieto síce dovolanie odôvodňujú, ale samy osebe jeho prípustnosť nezakladajú.

Najvyšší súd v posudzovanom prípade preto postupoval ústavne konformne, keď sa nezaoberal označenými dovolacími námietkami sťažovateľa, ktorých prieskum ako dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP je možný, len ak je dovolanie prípustné.

Rovnako najvyšší súd postupoval a rozhodol ústavne konformne, keď označené dovolacie námietky sťažovateľa nevyhodnotil ako vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP), t. j. odňatie možnosti konať pred súdom.

Najvyšší súd sa podrobne a dôsledne vysporiadal aj so sťažovateľom namietaným nedostatočným odôvodnením rozsudku krajského súdu, ktoré podľa sťažovateľa malo zakladať existenciu vady konania podľa § 237 písm. f) OSP), t. j. odňatie možnosti konať pred súdom. Najvyšší súd v súlade s ustálenou judikatúrou správne ustálil, že nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku môže zakladať vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP, avšak po prieskume dôvodov rozsudku krajského súdu takúto vadu nezistil.

Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o prípustnosti dovolania (bez toho, aby posudzoval správnosť skutkových alebo právnych záverov krajského súdu).

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne, práve naopak, obsahuje dostatok presvedčivých dôvodov na neprípustnosť sťažovateľom podaného dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu.

Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto

názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku krajského súdu namieta nesprávne skutkové závery (vyplývajúce z nesprávneho matematického prepočtu súm rozhodných pre posúdenie nárokov sťažovateľa), nesprávne právne závery (spočívajúce v nesprávnej aplikácii § 580 Občianskeho zákonníka), ako aj jeho nedostatočné odôvodnenie.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu, uvedenú sťažnostnú námietku vyčerpávajúcim spôsobom preskúmal najvyšší súd v rámci dovolacieho konania a s jeho závermi sa ústavný súd v celom rozsahu stotožnil.

Dôvody rozsudku krajského súdu zhrnul najvyšší súd v napadnutom uznesení takto:

„Odvolací súd nezistil ani jeden zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ O. s. p. Keďže súd prvého stupňa nárok žalobcu za vydanie bezdôvodného obohatenia posudzoval podľa § 451 ods. 1, 2 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, odvolací súd účastníkov upozornil i na možné použitie § 454 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že podľa § 454 Občianskeho zákonníka bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám. Predpokladom vzniku zodpovednosti z bezdôvodného obohatenia v zmysle tohto zákonného ustanovenia je na jednej strane existencia právnej povinnosti (zákonnej alebo zmluvnej) na plnenie u toho, za koho sa plnilo a na druhej strane neexistencia takejto povinnosti u toho, kto v skutočnosti plnil. Konštatoval, že za obohateného treba považovať toho, za koho sa plnilo, nie toho, komu sa plnenie poskytlo. Ide napríklad aj o prípad platenia úhrad a nákladov za užívanie domu iba jedným z rozvedených manželov, hoci dom užívajú aj po rozvode spoločne obaja bývalí manželia, ako je tomu v predmetnej veci. Úhrady a náklady za plnenia poskytované s užívaním rodinného domu je povinný platiť jeho užívateľ (vlastník či nájomca); ak právo užívania (nájomu) patrí viacerým osobám a nejde o spoločné užívanie domu manželmi, je každá z nich (pokiaľ nebolo dohodnuté inak) povinná platiť na ňu pripadajúci podiel úhrady. Ak žalobca po rozvode, avšak v čase, keď ešte obaja účastníci nemali vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo manželov a dom zároveň spoločne užívali, platil celú úhradu

za užívanie domu, plnil za žalovanú, čo mala žalovaná plniť sama, takže žalovanej mohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie v zmysle ustanovenia § 454 Občianskeho zákonníka. Rozsah vydania bezdôvodného obohatenia je vymedzený v ustanovení § 458 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa musí vydať všetko, čo bolo bezdôvodným obohatením nadobudnuté. V prípade náhrady nákladov za užívanie rodinného domu rozsah vydania predstavuje podiel úhrady pripadajúci na žalovanú. Poukázal na skutočnosť, že v predmetnom prípade okrem účastníkov bývali v dome ich deti – Lucia, nar. 7. septembra 1993 a Petra, nar. 9. januára 1996, ktoré boli zverené na čas po rozvode manželstva do výchovy žalovanej a žalobca bol zaviazaný platiť na ne výživné. Z tohto dôvodu bolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné náklady spojené s užívaním (a prevádzkou) rodinného domu deliť počtom osôb bývajúcich v dome s odôvodnením, že tieto patria svojim obsahom a charakterom do kategórie inštitútu vyživovacej povinnosti voči deťom, na ktorej sú povinní podieľať sa obaja rodičia – účastníci. Odvolací súd mal za to, že náklady uhradené žalobcom za obdobie od septembra do mája 2007 sú premlčané, ako to správne vyhodnotil súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, a to vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovanou. Za obdobie od júna 2007 do júna 2008 zaplatil žalobca v súvislosti s užívaním domu sumu 1 526,95 € (46 001 Sk), po zohľadnení preplatkov (inkaso 21 752 Sk, vodné – stočné 145 Sk) a z tejto čiastky by bola žalovaná povinná mu nahradiť jednu štvrtinu (okrem poistného a dane z nehnuteľnosti, ktorú sumu je potrebné rozdeliť medzi oboch účastníkov rovným dielom). Spolu za obdobie od júna 2007 do júna 2008 zaplatil žalobca poistné na dom a daň z nehnuteľnosti vo výške 126,83 € (3 821 Sk), z čoho polovičný podiel žalovanej by predstavoval 63,42 € (1 910,60 Sk). Zo zvyšnej žalobcom zaplatenej úhrady 1 400,12 € (42 180 Sk) jedna štvrtina, ktorá by pripadla na žalovanú, predstavuje 350,03 € (10 545 Sk). Podiel pripadajúci na žalovanú by takto dohromady predstavoval 413,45 € (12 455,50 Sk), avšak od tejto sumy je ešte potrebné odpočítať sumu 232,36 € (7 000 Sk), teda súhrn platieb, ktoré uhradila žalovaná za užívanie domu počas žalovaného obdobia a ktorú od svojich platieb odpočítal aj žalobca. Pohľadávka žalobcu voči žalovanej sa tak znížila na sumu 181,09 €. Žalovaná však v rámci obrany proti žalobe vzniesla kompenzačnú námietku (§ 98 O. s. p.) a proti žalobcovi si uplatnila na započítanie svojej pohľadávky. Z nákladov, ktoré na úpravu a opravy domu uhradila žalovaná by bol žalobca povinný zaplatiť polovicu, t. j. 184,38 € (5

554,50 Sk). Okrem toho z vykonaného dokazovania mal odvolací súd za preukázané, že žalobca sa v dome (i keď nie sústavne) zdržiaval aj po apríli 2008, a tak v dôsledku kompenzačnej námietky (neprevyšujúcej plnenie uplatnené žalobcom) správne súd prvého stupňa žalobu o zaplatenie 960,94 € s príslušenstvom zamietol. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd (po vydaní opravného uznesenia 31 C 132/2009-186) správne rozhodol i o trovách prvostupňového konania. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p...“

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd postupoval v súlade s relevantnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ktoré ústavne akceptovateľným spôsobom interpretoval a aplikoval, preto aj jeho závery sú ústavne akceptovateľné. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa o nesprávnosti skutkových a právnych záverov v rozsudku krajského súdu neboli spôsobilé spochybniť ich ústavnú akceptovateľnosť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd uzatvára, že nezistil možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu ani rozsudkom krajského súdu, preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013